

Juhász Gyula két elfelejtett ifjúkori verse

A Szeged és Vidéke napilap, 1902. évi karácsonyi számának mellékletében jelent meg az alábbi két költemény, melyek a Pakuféle Összes versekből (Szeged-Budapest 1940—41) kimaradtak. Alaphangulatuk: megfoghatatlan, megnevezhetetlen fájdalom, elvágyódás és finom szomorúság. Oly jellemvonások ezek a 19 éves ifjú próbálkozásaiban, melyek mindvégig megmaradnak a nagy költő lelki tulajdonságainak.

Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szivemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

. . . Bizalmas szívvél járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szivemben
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

. . . És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorúan nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak s higyjünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Puszták

Sívó sivatagban
Bolyongok magamban-
Pedig itt köröttem
Egész emberraj van.
Ó, de mit ér nekem
Vadidegen ember,
Hogyha egy sincs hozzám
Igaz szeretettel.
Elboruló szívvvel
Bolyongok magamban,
Emberrengetegben,
Sívó sivatagban.

Jártam én valaha
Tengerszéles pusztán,
De ott a jó Isten
Nyílt ege borult rám.
Lemosolygott hozzám
Fényes napszemével,
Pacsirta köszöntött
Nyájas énekével.
Megcsókolt a rónák
Hús szellője lágyan,
Mégfürdött a lelkem
Örök ifjúságban.

Közli: MADÁCSY LÁSZLÓ.